Год. I. София, петъкъ, 5 ноемврий 1926 год. Брой 22.

Македония

ВСѢКИДНЕВНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, КУЛТУРЕНЪ ЖИВОТЪ И ИНФОРМАЦИЯ

Директоръ: Г. Кулишевъ

АБОНАМЕНТЪ:

България: за година 300; 1/2 година 150; 3 мес. 80 лева. **Странство:** година 600; 1/2 год. 300 лв.; 3 мес. 160 лв. **Америка:** за год. 6 долари; 1/2 год. 3 дол.

Броятъ 1 левъ

ОБЯВЛЕНИЯ:

На кв. см. . . . . 2 лв.
Малки обявления на дума 50 ст.
Въ хрониката на редъ . 8 лв.
Годежни и вѣнчални . 40 лв.

Редакция и администрация, пл. „Славейковъ" № 1.

Телефонъ № 2891.

ГРЪЦКО-БЪЛГАРСКАТА КОНВЕНЦИЯ

по изселването

Отъ нѣколко седмици смѣсената комисия по гръцко-българското изселване премѣсти своето седалище въ София, кждето ще продължи своята работа, която трае отдавна и края на която не се вижда.

Слабо се виждатъ и резултатитѣ отъ тази дейность, освенъ че сж ликвидирани имотитѣ на единъ нищоженъ брой емигранти и че, въ замѣна на това, спомогна да се вдигнатъ отъ огнищата имъ още десетки хиляди нещастни българи и да се отправятъ въ изгнание.

Тъкмо тази бѣше, впрочемъ, и цельта на конвенцията отъ *27 ноемврий 1919* година, по силата на която действува поменатата комисия. Тази конвенция, по моралнитѣ подбуди на нейнитѣ автори и по начина на налагането ѝ, е една отъ най-отвратителнитѣ „спогоди", които познава историята на международното право. Цельта на тия, които създадоха конвенцията, бѣше да прогонятъ българското население въ южна и юго-източна Македония, отъ неговитѣ вѣковни селища, и да прикриятъ това престжпление съ маската на едно лицемѣрно човѣколюбие. България, която подписа конвенцията, не бѣше доброволенъ контрагентъ нито при нейното замислюване, нито при нейното изработване. Тя получи чисто и просто заповѣдь отъ всемогжщия тогава Съветъ на победителитѣ да подпише. И тя подписа съ вързани ржце. Другата заинтересува страна, най-заинтересуваната — македонското население, което трѣбваше да изселватъ, — за него никой и не искаше да знае. Така се сключи конвенцията.

Както и да е, конвенцията почна да се прилага. Шесть дълги години какъ за това работятъ една комисия и множество подкомисии въ България и въ Гърция, разходвайки грамадни суми. Макаръ прилагането да става подъ надзора на Обществото на народитѣ, макаръ въ главната комисия да има двама представители на О. Н., въ чиято лична справедливость и безпристрастность ние да не се съмняваме, работата, извършена досега отъ комисията по ликвидацията на имотитѣ, е толкова незначителна, щото е смѣшно да се говори за нея. Протоколи се пишатъ, правилници се правятъ, измѣрвания и преизмѣрвания се нареждатъ — какво ли не още — и това трае съ години, а едва ли досега повече отъ десетина български емигранти сж могли да ликвидиратъ напълно съ имотитѣ си чрезъ комисията.

Що се отнася до оценката на имотитѣ, подлежащи на ликвидация, положението не е порозово. Споредъ всички данни, съ които разполагаме, имотитѣ на българитѣ въ Гърция изобщо се оценяватъ много по-неблагоприятно, отколкото гръцкитѣ имоти въ България. Допущатъ се огромни щети за българската държава и за самитѣ заинтересовани български бѣжанци. Представителитѣ на българското правителство въ комисиитѣ обикновено не показватъ нито достатъчно твърдость и независимость, нито достатъчно умение да защищаватъ българскитѣ интереси, докато гръцкитѣ делегати се показватъ истински артисти въ изкористването дори на всѣка дреболия за каузата на тѣхното правителство. Нѣщо повече. Безброй сж шиканитѣ и маневритѣ, до които прибѣгватъ твърде често гръцкитѣ делегати, за да забавятъ ликвидацията и подценятъ стойностьта на българскитѣ имоти, или за да постигнатъ друга нѣкоя преднамѣрена своя цель. Известно е, че и оттеглянето на *г. де Роверъ* отъ комисията не е чуждо на тия гръцки шикани и маневри.

Но българскитѣ бѣжанци, които ликвидиратъ имотитѣ си чрезъ комисията, биватъ ощетявани не само при оценката. Отъ това, което тѣ получаватъ срѣщу имотитѣ си, дава имъ се въ брой само малка часть, а остатъка получаватъ въ облигации. Тѣзи облигации иматъ на паричния пазаръ цена значително по-низка отъ номиналната имъ стойность. И бѣжанцитѣ се чудятъ: да ги размѣнятъ ли, като губятъ почти половината отъ стойностьта имъ, или да чакатъ? Ами ако бждатъ обезценени още повече?

Министрътъ на външнитѣ работи *г. Буровъ*, на връщане отъ юнската сесия на Съвета на Обществото на народитѣ, заяви въ камарата, че правителството възнамѣрявало да създаде нѣкакавъ специаленъ фондъ, предназначенъ да осигури за въпроснитѣ облигации една стойность близка до номиналнитѣ. Доколко можахме да схванемъ мисъльта на *г. Бурова*, той искаше да изтъкне сжщо, че това ще бжде толкова по-леко осжществимо, ако заемътъ се сключи. Отпосле бѣ отпуснатъ аванса, на пжть е да се сключи и цѣлия заемъ. Но не ни е известно дали и сега сж взети нѣкои мѣрки за създаването на фонда, за който говорѣше министра на външнитѣ работи.

Преди десетина дни новиятъ председатель на комисията г. *Рение* бѣше направилъ предъ софийскитѣ вестници изявления, въ които подчъртаваше своето решение да направи всичко зависяще отъ него както за ускоряване на ликвидацията, така и за еднаквото третиране на емигрантитѣ отъ двѣтѣ страни. Ние нѣмаме никакви причини да се съмняваме въ добрата воля на *г. Рение*, така както не сме се съмнявали въ справедливостьта и на г. г. *Корфъ и де Роверъ*. Но положението на работитѣ — такова, каквото го скицирахме по-горе — изпълва съ горчивина както преко заинтересованитѣ български бѣжанци, така и всички тѣхни съотечественици. Толкова е голѣмо нещастието на оногова, който е изгубилъ отечеството си, щото безчовѣчно е да се увеличаватъ неговитѣ страдания съ нови несправедливости и шикани.

Г. Кулишевъ

На 2 страница

„Чехитѣ за Македония"